

Resuscitace Kolosea českého folku, plzeňského Lochotína, započala o prvním květnovém víkendu tohoto roku. Přestože pacient ještě neopustil své lůžko a návrat do běžného, či snad dokonce hyperportovního, života lze očekávat až v letech příštích, základní životní funkce byly obnoveny. Přibližme si proto průběh celého zákroku.

Probudit nemocného z kómatu se pokusily přední kapacity FTC scény. Při dvoudenní operaci se na přírodním sále vystříдалo na pětadvacet týmů i individuálních specialistů. Pravda, občasná nesehranost, rozdílné přístupy k výkonu i samotná organizace veškerého dění sem tam zaskřípala, ovšem výsledek lze označit za uspokojivý. Pacient nejen že přežil, ale začíná se i uzdravovat.

První řez se svým doprovodným kolektivem provedla, i když trochu nesměle, **Petra Černocká**. Předvedla především očekávané postupy (již poněkud zastaralou, přesto však v jistých případech účinnou techniku, známou jako "Saxána", dokonce dvakrát) a režii dění navíc v převážné části ponechala na přítomném auditoriu.

Noví Brontosauři, kteří se již svým názvem otevřeně hlásí k odkazu někdejší legendy, se spoléhají na osvědčené triky, uvedené do praxe již v několika předchozích desetiletích. Jejich medikamenty bychom možná mohli považovat za licenční náhražky, ovšem účinek se ukázal ve srovnání s originály jako poměrně obstojný.

Zatímco místní **Cop**, zastánce bluegrassové školy, přispěl rovněž svým nezpochybnitelným dílem (ačkoliv tento styl ve mně nemá příznivce nejvěrnějšího) k záchraně nemocného, pak při hradecké Lokálce se myslím nejen mně výrazně přitížilo. Jsem

Lokálka před lochotínským amfiteátre

foto: Ivan Bllembý Krejza ©

holt člověk strohý, humorem pranic neoplývající a vtip a šarm lokálních perel, zvláště těch novějších, mne naprosto mívá.

Napsal uživatel Jaroos
Úterý, 22 Květen 2007 04:00

To **Jiří Schmitzer**, ačkoliv stylizovaný do jakési "enfant terrible" folkové medicíny, zaujal, i přes svůj ne zrovna většinový repertoár, způsobem o dost výraznějším. A to i přesto, že názor na jeho metody se mezi obecenstvem značně různil.

Rozhozen doposud onou (pro mne) nešťastnou vsuvkou, opomněl jsem pochopitelně (nicméně neomluvitelně) tým pro mne osobně z nejhvězdnějších - jihočeské **Nezmary**.

Sestry Steinovy jsou představitelkami dravého mládí. Jejich postupy jsou neotřelé, často nápadité a v nejednom ohledu novátorské. To může vzbudit rozpor v jejich chápání. Ostatně, ani já jejich veřejné projevy často nevyhledávám. Na druhou stranu je však nutné říci, že v rámci probíhajícího programu byly právě ony tím výjimečným, něčím, co upoutalo pozornost a co celé akci v dalším průběhu výrazně chybělo.

Lenka Filipová sice rovněž poněkud vybočuje z celkové koncepce, ovšem svou osobností jako takovou spadá právě do oné kategorie "zářivých hvězd", které předloží obecenstvu to co chce, ale na druhou stranu její zákrok nijak nepřekvapí (ačkoliv francouzština v našich, a ne jen folkových, sálech hned tak nezazní).

Rangers i nadále vykazují blahodárné účinky. Kúra je jen tu a tam poznamenána úpravami spíše kosmetickými a nové preparáty nezatlačily ty osvědčené do pozadí. Bohužel absence někdejšího primáře týmu, Milana Dufka, je přeci jen v podání dosti znát.

Nezpochybnitelným geniem je **Jan Nedvěd**. Výkon jeho (a doprovodu) nelze nazvat jinak než skutečným koncertem. Bohužel i tentokrát bylo při vnímání prožitku nutné oddělit zlaté ruce od doprovodných výlevů. A to jak na jevišti, tak v zákulisí. Strhující výkon a absolutní "sukces" u publika to ovšem nijak nesnižuje. Nebo snad jen trošičku?

Poslední svatou, ech? vlastně hvězdnou, trojicí, která se na těle pacientově vyřádila, pak byl **Sa mson**

se svou partou,

Žalman se svým spolem

a

Fleret

bez své Jarmilky. Prvně dva jmenovaní namíchali svůj obvyklý léčivý lektvar, testovaný na

jednom z největších vzorků populace a zakončující Fleret pak již pod dohledem značně prořídlého publika započal ránu před noční přestávkou.

Z umělého spánku byl amfiteátr ve sváteční poledne citlivě (přesto však důrazně) probuzen bratry **Ebenovými**, jimž profesionálně asistovali instrumentáři z týmu mišíkovského ETC. A byl to úspěch naprosto nesrovnatelný s někdejšími odmítnutím jejich inovací z řad tramských tmářů na stejném místě.

Poté se navzdory svému názvu pustili do operace **Něřež**. Léta pranic neubrala na hbitosti jejich prstů a schopnosti improvizace. Při svém vystoupení krom novinek pochopitelně i několikrát zavzpomínali na svou sestru Zuzanu Navarovou, aby přenechali prostor k přednášce erudovanému **Pavlu Dobešovi** a následně již poměrně podrobně vědecky popsanému umění z jihomoravských pralesů, předvedenému **Kameloty** v čele se šamanem Romanem Horkým.

Wabi Daněk se svým věrným asistentem **Milošem Dvořáčkem** vsadil na dosud nepřekonané preparáty ze své slavné laboratoře, a to za vskutku hlasitého přitakávání publika. To mu ostatně velice zdatně sekundovalo zvláště při hlasitých "hejšocích" v rámci terapie zvané *Hejkal*, jejíž ozvěna z let osmdesátých pravděpodobně ještě stále zní v plzeňských uličkách a uších nedaleko sídlících šakalů (jsou-li himbajs v tý zoo nějací).

Následující **Greenhorns** opět nezapřeli svůj vzor v americkém hudebním lékařství a tým jejich MASHe krom stávajících posluchačů podpořila i návštěva skutečných veteránů zpoza velké louže a ministryně obrany Parkanové.

Ticho(ta) léčí. Tímto heslem se možná částečně inspiroval nastupující **Spirituál Kvintet**. Práce v poklidnějším duchu měla

Klasika v podání Žalmana a spolu

foto: Ivan Bllembý Krejza ©

snad jen jedno negativum. Soubor nechal pramálo prostoru k souznění s obecnstvem a to se proto nechalo vtáhnout do děje jen na několika známějších místech.

To **Věra Martinová** naopak opět připomněla především známější případy své praxe a ohlasy potvrdily, že jich nemálo zaznamenala i odborná veřejnost.

František Nedvěd, půlka kdysi neopomenutelného tandemu, tentokrát své pověsti zůstal poněkud dlužen. Řemeslně je na tom bezpochyby stále dobře, ovšem mohl by právě v onom až přehnaně sterilním podání (je jedno kolikátém) po sobě zanechat alespoň tu pomyslnou jizvu.

Kapacitám z **Čechomoru** by se díky jejich prodlouženým přípravám mohlo příště lehce stát, že jim buď umře pacient, nebo usne obecnstvo. Naštěstí mají recept na brzkou nápravu a nešetřili přísadami ani tentokrát. Bohužel ovšem díky nim nezůstalo mnoho prostoru jejich kolegům, neboť uklízečka zamyká sál přesně o půlnoci.

Zakončující **Fešáci** a Pacifik už proto nemohli naplno předvést své umění ani tomu zbytku diváků, kteří ještě v poněkud nešťastném nedělním čase setrvali v ochozech?

No, dost? Opustíme lékařskou terminologii a zkusme na závěr říci, o čem že vlastně Lochotín 2007 byl, co se povedlo a co už tolik ne.

První ročník (doufejme že déle trvající příjemné tradice), měl přes nespornou snahu organizátorů několik neduhů premiéry. Na prvním místě zmiňme návštěvnost. Přestože udávaných cca 6000 diváků (ačkoliv subjektivně bych to viděl na číslo poněkud nižší) rozhodně není žádný propadák, osobně jsem čekal více, a to i přes značnou nepřízeň počasí.

Jistě, z hlediska programového bylo na první pohled uděláno maximum. Zde se ovšem podle mne projevila počáteční organizační (či spíše dramaturgická) nezkušenost. Folkové publikum se přece jen za těch posledních téměř dvacet let poněkud změnilo. Když moderátor sobotního

Napsal uživatel Jaroos
Úterý, 22 Květen 2007 04:00

programu vyzval obecnost, aby se přihlásili ti, co zažili slávu lochotínského amfiteátru, zvedl se skutečný les rukou.

Na co to ukazuje? Že v hledišti byla poněkud žalostně zastoupena mladší generace, kterou najdete hojně zastoupenou na dnešních předních FTC festivalech typu Zahrady, Folkového kvítku či Muziky. Mohu-li se do toho plést, pak by stálo za uvážení, zda v příštích ročnících mimo nesporných hvězd (které tu září už několik desetiletí), nezařadit do programu také ty, kteří přitáhnou do hlediště zástupce další věkové kategorie. Přispělo by to určitě i k větší pestrosti a gradaci akce.

Organizace festivalu byla profesionální. Až moc. Pominu úsměvnou epizodu, kdy po mně a redakčním kolegovi ochranka při snaze o akreditaci požadovala "pásku, abychom si mohli dojít pro pásku" (na místě je ale poznámka, že právě pracovníci ochranky byli všeobecně neobyčejně slušní a vstřícní, stejně jako produkce). Ovšem atmosféra v tomto ohledu připomínala spíše rockový festival. Např. prohrabávat batohy se na folkové akci přeci jen poněkud nesluší. Argument, že pet láhev může někoho zranit, či být házena na podium, neobstojí, zvláště pokud je v areálu rozmístěno několik "muničních skladů". Obloženým chlebem jsem pak také ještě nikoho útočit neviděl (pominu-li svého děda, který po mně hodil patkou se sádlem, kterou jsem nechtěl jíst). Bylo by férové spíš přiznat, že je třeba nechat vydělat prodejce, kteří si pronajali svá místa.

Více profesionality bych naopak uvítal v případě řešení stanového městečka, kde se nemáte po ránu kde umýt či? však víte. Naštěstí i město Plzeň disponuje non-stop podniky s překvapivě milou obsluhou (mít ovšem v sobě v jedenáct dopoledne čtyři kousky se s modrým životem folkového návštěvníka také příliš neslučuje. Nu což, i za to vlastně mohou organizátoři)?

Festival, pořádaný v rámci oslav osvobození Plzně, si však prožil teprve svou premiéru. A právě v této souvislosti by se slušelo hodnotit celkový výsledek. Jmenované výhrady jsou jen dílčí nedostatky, které, pevně věřím, vyřeší už další ročník. A lochotínský amfiteátr definitivně obživne. Lékem na jeho zdraví je totiž především náš zájem.

PS: na výslovnou žádost našeho fotografa Bllembého z textu zcela vypouštím odstavec, pojednávající o jeho vyhledávání optimálního záběru pro hodnotný snímek tak dlouho, až nedůstojně opustil prkna, jež znamenají jeviště. Mohl tak být pochválen za profesionalitu, již se snažil zamaskovat své faux pass předstíráním, že z pohledu dosáhne unikátního výsledku?